

Alamizsna helyett szociálpolitikát!

Budapest a koldusok városa. Bármerre megyünk Budapest utcáin, végig a körutakon, utcakereszteződéseknél, vagy a Kossuth-hídnál, mindenütt fülünkbe cseng az ismert felszólítás: „Ne kerüljön el egy szegény nyomorgó világtalant! Pár fillért az éhező hadirokkantnak!” A szavak gépiesen ismétlődnek, a közönség pedig rohan, siét, legtöbbször ügyet sem vetnek a járda szélén álló toprongyos, kiéhezett arcú emberre, akinek hivatalos neve, társadalmi megjelölése egy szó csupán: koldus.

A koldulás ma annyira elterjedt „foglalkozás”, hogy bizonyára névnyelven is szerepelne, ha a koldusok világában divat lenne a névjegy. Budapest utcáinak hatalmas koldustömege nem csak a veszített háború utáni nyomoruságunk egyik tünete, hanem olyan nagy és szerkeázó szociális probléma, amelynek megoldási lehetősége hónapok óta foglalkoztatja az illetékeseket, elsősorban a főváros társadalompolitikai ügyosztályát, ezen túlmenően pedig a népjóléti minisztériumot.

Mit mond a koldus?

Megkérdeztünk a Kossuth-hídnál kérégető koldusok közül egyet, mondja el véleményét a koldulás-sal kapcsolatban. Íme:

— Az a baj, kérem, hogy nagyon sok a tisztességtelen ember a „szakmában”. Sokan csak munka nélkül akarnak élni s ezért koldulnak. A közönség ezt tudja és bizalmatlan velünk szemben. Senkire sincs ráírva, hogy ki az, aki rászorult az alamizsnára. Sokan hadirokkantnak adják ki magukat, holott nem azok. A pesti hídfőnél „dolgozik” egy fiatalember, aki már egy év óta hajtogatja, hogy „éppen most jött meg hadifogság-ból”. A közönség megismeri eze-

ket s az egész „szakmáról” vonja le a véleményét. Régen csak az koldult, aki rászorult, de ma sok a szélhámos. Ők foglalják el a jobb „standokat” s valósággal üzérkednek a helyekkel.

— Mit szólna hozzá, ha a főváros gyűjtené össze az alamizsnákat és központilag osztanáik szét?

— Higyje el, uram, igazságosabb lenne. Minden tisztességes koldusnak ez a véleménye.

Nyilatkozik a közönség

Közben hull a fillér, hol tíz, hol húsz, de legtöbbször tíz. Egy jólöltözött, akatáskás urat megállítunk, aki éppen most adakozott. Megkérdezzük, mi a véleménye a koldusoknak juttatott alamizsnáról. Kicsit gondolkodik, majd így szól:

— Nekem van egy elméletem ezzel kapcsolatban. Vagy rá van szorulva az illető és akkor megérdemli, vagy nincs rászorulva, de ügyes volt és becsapott engem, akkor az ügyességéért érdemli meg.

Egy középkorabeli, láthatólag kis-tisztviselő dob most néhány pénzdarabot. Ő sem kerül el a kérést.

— Mi indította arra, hogy adakozzon?

Először habozik, aztán nyíltan bevallja:

— Én is gondolkoztam már ezen. Az ember ha adakozik, tulajdonképpen a problémát rázza le magáról. A saját szememet szúrta ki azzal a húsz fillérral. Végeredményben azt a tíz-húsz méter utat vásároltam meg vele, amely — ha adakozás nélkül mentem volna tovább — lelkiismeretfurdalást és egy bizonyos rossz érzést jelentett volna.

Azt hiszem, ez eddig a legzínesebb vélemény.

Egy természetes asszonyosság jön most. Hatvan fillért ad. Őt is megkérdezzük.

— Én az adakozást mindig „át-hárítom” a Beszkártra — mondja nevetve. — Ha nem ér oda a kaulauz, a jegy árát a koldusoknak adom. Ez az én receptem. Ha nem így tennék, minden nap egy egész vagyont oszthatnék szét, annyi a koldus.

Igy látja az illetékes hely

P. Stern Szerén tanácsnok, a főváros társadalompolitikai ügyosztályának vezetője érdeklődésünkre elmondta, hogy a koldus-kérdés megoldására irányuló tárgyalások most vannak folyamatban. A főváros a népjóléti minisztériummal és a belügyminiszterrel karöltve fogja a kérdést rendezni, mert a koldusok ügye részben rendészeti részben szociálpolitikai kérdés. Az alamizsnaosztás nem oldja meg a problémát, mert nem az a cél, hogy a mindenkori koldusoknak könyöradományokat juttassunk, hanem az, hogy megakadályozzuk a koldussorsra való jutást. Nem tüneti kezelésre, hanem megelőzésre van szükség. Ezt a hatalmas feladatot azonban csak akkor tudjuk eredményesen megoldani, ha a társadalmi erők is belekapcsolódnak a munkába. Minden kerület népjóléti osztályán munkaközösségeknek kell alakulni a társadalmi egyesületek széleskörű bevonásával, mert a főváros egyedül a koldus-kérdést megnyugtatóan likvidálni nem tudja. Erőteljes szociálpolitikára van szükség, ennek keretében pedig elsősorban otthonokra. Ez az egyetlen helyes útja a koldus-kérdés megoldásának.

Valóban itt volna az ideje, hogy az utcai koldusok végtelen sora, demokráciánknak ez a szegényfoltja, végre eltűnjön a főváros életéből.